

Som ett djupt uríl frín ett avgrund av hat.
De glömdas själar steg, en för en, man för
man, döda utan fred. Tog till vapen, tog
till sköld, ett hav av illvillig dödlös man.
Hatets och sotens arme.

De fann min väg de springa min skog.
Under mĺnens röda glöd.

Jag slog dem ner víg för víg, inga själar
i ro. Ett spjut ej räckte till denna kamp.
Korpbroder hört nu klingors spel. Snart
himmelen täckets av brödrar mina.

En kamp det blev, en sista gíng.
Brödrarna stod där sida vid sida.
Himmelen dĺnade, en väldig síng.
Korpnäbb och klinga dĺ tog sin föda.
De stred till seger fören slutlig ära.
Ty denne seger än korpen bära